

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 1071

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 12 noiembrie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 211 din 28 mai 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. (1) lit. e) teza întâi și lit. f) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, ale pct. 5 din anexa nr. 2 la Legea nr. 263/2010, precum și ale pct. 1—10 din anexa nr. 4 la Legea nr. 263/2010	2–4
Decizia nr. 276 din 4 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi raportate la prevederile art. 5 alin. (1) și (3) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite în forma anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 52/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite	4–6
Decizia nr. 353 din 16 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3—5 și art. 9 din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului	7–9
Decizia nr. 505 din 30 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 378 alin. (3) din Codul de procedură penală	10–13
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
4.659.901. — Ordin al șefului Departamentului pentru Situații de Urgență privind instituirea carantinei zonale pentru localitatea Slobozia, județul Ialomița	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 211**

din 28 mai 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. (1) lit. e) teza întâi și lit. f) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, ale pct. 5 din anexa nr. 2 la Legea nr. 263/2010, precum și ale pct. 1—10 din anexa nr. 4 la Legea nr. 263/2010

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cosmin-Marian Văduva	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, Sorin-Ioan-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, ale pct. 5 din anexa nr. 2 la Legea nr. 263/2010, precum și ale pct. 1—10 din anexa nr. 4 la Legea nr. 263/2010, excepție ridicată de Petrică Alexandru, Valer Ciobănescu, Florin Croitoru, Ștefan Nenciu, Iulia Mihaela Preduna și de Marian Toma în Dosarul nr. 1.843/93/2016 al Tribunalului București — Secția civilă și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 971D/2018.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției, deoarece se solicită includerea în categoria locurilor de muncă încadrate în condiții speciale și a locurilor de muncă ale conducătorilor de autobuze și tramvaie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 12 mai 2017, pronunțată în Dosarul nr. 1.843/93/2016, **Tribunalul Ilfov — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, ale pct. 5 din anexa nr. 2 la Legea nr. 263/2010, precum și ale pct. 1—10 din anexa nr. 4 la Legea nr. 263/2010.** Excepția a fost ridicată de Petrică Alexandru, Valer Ciobănescu, Florin Croitoru, Ștefan Nenciu, Iulia Mihaela Preduna și de Marian Toma cu prilejul soluționării unei acțiuni având ca obiect drepturi bănești.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia arată că legiuitorul, prin dispozițiile criticate din Legea nr. 263/2010, distinge două categorii de subiecți pe care le tratează în mod diferențiat. Din prima categorie fac parte mecanicii de locomotivă și ramă electrică de metrou, mecanicii ajutor de locomotivă și ramă electrică de metrou și mecanicii instructor care desfășoară activități în subteran în cadrul rețelei de metrou, precum și balerinii, dansatorii, acrobații, jonglerii, clownii, călăreții de circ, dresorii de animale sălbatice, soliștii vocali de operă și de operetă, instrumentiștii la instrumente de

suflet și cascadorii. Din a doua categorie fac parte conducătorii de autobuze și tramvaie. Tratatul diferențiat constă în faptul că doar activitățile desfășurate de persoanele din prima categorie de subiecți sunt considerate *locuri de muncă în condiții speciale*, potrivit definiției date acestei noțiuni de art. 3 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 263/2010, respectiv acelea unde gradul de expunere la factorii de risc profesional sau la condițiile specifice unor categorii de servicii publice, pe durata a cel puțin 50% din timpul normal de muncă, poate conduce în timp la îmbolnăviri profesionale, la comportamente riscante în activitate, cu consecințe grave asupra securității și sănătății în muncă a asiguraților.

6. Omisiunea legislativă — de a trata și activitățile desfășurate de conducătorii de autobuze și tramvaie ca activități desfășurate în *locuri de muncă în condiții speciale* — este, în opinia autorilor, discriminatorie. În susținerea acestui punct de vedere, aceștia arată că și categoria de persoane din care fac parte desfășoară activități cu un grad mare de responsabilitate, care duc la uzura prematură a sănătății, din cauza mediului stresant, precum și faptul că activitățile lor implică aceiași factori de risc pe care îi implică activitățile considerate de legiuitor activități desfășurate în locuri de muncă speciale. Printre factorii de risc și de stres enumerați de autori sunt deșteptarea la ore matinale, trepidațiile create de motor și denivelările carosabilului, zgomotul, ambuteiajele, fumul eșapamentelor și gazele catalizatoarelor etc. ce generează boli. În mod particular, se arată că „în studiile de morbiditate patologia sistemului osteoarticular ocupă primul loc la nivelul transportului electric și transportului auto, cu cei mai mari indicatori de frecvență și gravitate, conducătorii auto acuzând dureri la nivelul coloanei cervico-dorso-lombare și articulațiilor mari”.

7. **Tribunalul Ilfov — Secția civilă** precizează că excepția este neîntemeiată. Astfel, conducătorii de autobuze și tramvaie din transportul urban, lucrătorii din subteranele metroului și artiștii ce profesază în situații de risc nu își desfășoară activitatea în condiții identice. Ca atare, nici legiuitorul nu este ținut să reglementeze în mod similar aceste activități. În plus, legiuitorul este dator să nu discrimineze între subiecții din cadrul aceleiași categorii și nu între subiecți care, așa cum este cazul și în speță, fac parte din categorii distincte. Întrucât autorii excepției nu fac parte din categoria lucrătorilor din subteranele metroului și cea a artiștilor ce profesază în situații de risc nu este discriminatoriu tratamentul diferențiat.

8. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** înconstituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 30 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010, ale pct. 5 din anexa nr. 2 la Legea nr. 263/2010, precum și ale pct. 1—10 din anexa nr. 4 la Legea nr. 263/2010. Din examinarea criticilor de neconstituționalitate și a punctului de vedere exprimat de instanța de judecată, Curtea constată că, referindu-se la dispozițiile art. 30 din Legea nr. 263/2010, autorii excepției au în vedere doar dispozițiile art. 30 alin. (1) lit. e) teza întâi și lit. f), potrivit cărora „(1) În sensul prezentei legi, locurile de muncă în condiții speciale sunt cele din: [...]

e) activitățile și unitățile prevăzute în anexele nr. 2 [...];

f) activitatea artistică desfășurată în profesiile prevăzute în anexa nr. 4.”

12. În anexa nr. 2 la Legea nr. 263/2010 este prevăzută lista cuprinzând locurile de muncă încadrate în condiții speciale, în timp ce anexa nr. 4 la aceeași lege cuprinde lista profesiilor din activitatea artistică ale căror locuri de muncă se încadrează în condiții speciale, după cum urmează:

„ANEXA Nr. 2: LISTA cuprinzând locurile de muncă încadrate în condiții speciale, în care se desfășoară următoarele activități [...]

5. Activitățile desfășurate în subteran în cadrul metroului pentru:
a) mecanic de locomotivă și ramă electrică de metrou;
b) mecanic ajutor de locomotivă și ramă electrică de metrou;
c) mecanic instructor.

ANEXA Nr. 4: LISTA cuprinzând profesiile din activitatea artistică ale căror locuri de muncă se încadrează în condiții speciale 1. Balerin 2. Dansator 3. Acrobat 4. Jongler 5. Clovn 6. Călăreț de circ 7. Dresor de animale sălbatice 8. Solist vocal de operă și de operetă 9. Instrumentist la instrumente de suflat 10. Cascador”.

13. Autorii excepției consideră că textele de lege criticate sunt contrare art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi. De asemenea, se arată că sunt încălcate și prevederile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 1 din Protocolul 12 la Convenție, precum și ale art. 5 din Codul muncii și ale art. 1 alin. (2) lit. i) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a pronunțat, prin Decizia nr. 245 din 16 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 633 din 30 iulie 2019, cu privire la constituționalitatea prevederilor criticate și în prezenta cauză.

15. Astfel, Curtea a constatat că libertatea de care dispune legiuitorul în reglementarea dreptului la pensie, legitimată, de pildă, prin Decizia nr. 736 din 24 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 4 din 4 ianuarie 2007, îi dă acestuia posibilitatea de a stabili criteriile ce trebuie avute în vedere pentru a încadra în condiții speciale un loc de muncă. Astfel, prin art. 3 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 263/2010, a prevăzut că sunt locuri de muncă în condiții speciale acelea „unde gradul de expunere la factorii de risc profesional sau la condițiile specifice unor categorii de servicii publice, pe durata a cel puțin 50% din timpul normal de muncă, poate conduce în timp la îmbolnăviri profesionale, la comportamente riscante în activitate, cu consecințe grave asupra securității și sănătății

în muncă a asiguraților” (a se vedea Decizia nr. 245 din 16 aprilie 2019, paragraful 16).

16. Concret, în exercitarea acestei libertăți de reglementare, legiuitorul a stabilit limitativ, în art. 30 alin. (1) din Legea nr. 263/2010, ce unități și ce activități pot obține încadrarea în condiții speciale și nu a lăsat această încadrare la aprecierea instanțelor pentru a decide, de la caz la caz, în mod individual (a se vedea deciziile nr. 245 din 16 aprilie 2019, paragraful 17, și nr. 655 din 30 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din 21 ianuarie 2019). Curtea a statuat că, desigur, această libertate este limitată de prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție. În mod concret, egalitatea în drepturi a cetățenilor impune un tratament juridic egal sub aspectul încadrării locurilor de muncă în condiții speciale pentru persoane care desfășoară aceeași muncă în aceleași unități și condiții stabilite de lege (Decizia nr. 245 din 16 aprilie 2019, paragraful 18).

17. Curtea a decis însă că situația conducătorilor de autobuze și tramvaie este diferită, având în vedere natura și condițiile de prestare a muncii, de situația categoriilor socioprofesionale prevăzute de lege care desfășoară activități diferite (Decizia nr. 245 din 16 aprilie 2019, paragraful 19). Ca atare, Curtea a conchis că nu este justificată invocarea prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, în condițiile în care, așa cum a reținut în numeroase rânduri, spre exemplu, în Decizia nr. 192 din 31 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 527 din 21 iunie 2005, egalitatea în fața legii și a autorităților publice își găsește aplicarea doar atunci când părțile se găsesc în situații identice sau egale, care impun și justifică același tratament juridic și deci instituirea aceluiași regim juridic.

18. În plus față de cele anterior menționate, Curtea reține că, prin constatarea conformității soluției legislative criticate în prezenta cauză cu prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, nu constată și faptul că aceasta este cea mai bună dintre reglementările posibile ale modalității de stabilire a locurilor speciale de muncă și a categoriilor de persoane care ar trebui sau nu ar trebui să beneficieze de regimul legal al locurilor speciale de muncă. Această atribuție îi revine legiuitorului care este îndreptățit să identifice și să impună cu titlu de lege soluțiile optime cu privire la problema reglementată. Rolul Curții Constituționale constă în asigurarea supremației Constituției, în particular că acțiunea legiuitorului nu depășește limitele instituite de art. 16 alin. (1) din Constituție. Din acest motiv, soluția constatării caracterului nediscriminatoriu al modalității în care legiuitorul a înțeles să reglementeze locurile de muncă în *condiții speciale* nu implică, în mod necesar, faptul că între profesiile autorilor excepției de neconstituționalitate, excluse, prin omisiune, de către legiuitor din categoria locurilor de muncă în condiții speciale, și profesiile incluse de legiuitor în această categorie nu ar putea fi identificate asemănări. Prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție nu impun însă legiuitorului să identifice soluția optimă și, implicit, nici nu îndreptătesc Curtea Constituțională să stabilească ea însăși o asemenea soluție. Aceste prevederi constituționale reprezintă o garanție împotriva exercitării arbitrare a marjei de apreciere de care legiuitorul se bucură în conducerea politicilor social-economice.

19. De altfel, în jurisprudența sa, în Decizia nr. 203 din 29 noiembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 603 din 9 decembrie 1999, Curtea a statuat că „nu intră în competența sa posibilitatea de a se pronunța asupra aprecierilor, dintre care unele neavând caracter juridic, referitoare la faptul dacă legea supusă controlului de constituționalitate își poate atinge scopul pentru care a fost inițiată și adoptată, și aceasta chiar dacă, eventual, asemenea aprecieri ar fi îndreptățite. Curtea Constituțională nu decide dacă

o lege este sau nu este bună, dacă este sau nu este eficientă sau dacă este ori nu este oportună. Numai Parlamentul poate hotărî, în limitele prevăzute în Constituție, asupra conținutului reglementărilor legale și oportunității adoptării acestora. Iar statul de drept, a cărui existență este reglementată prin art. 1 alin. (3) din Legea fundamentală, impune recunoașterea de către fiecare putere a actelor și măsurilor luate de celelalte puteri în limitele prevăzute de Constituție” (aceste considerente sunt reluate în deciziile nr. 56 din 16 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 303 din 20 aprilie 2016, nr. 904 din 25 octombrie 2012, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 4 din 3 ianuarie 2013, nr. 1.010 din 27 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 55 din 24 ianuarie 2013, nr. 315 din 18 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 520 din 20 august 2013 sau nr. 16 din 15 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 183 din 18 martie 2015).

20. Având în vedere jurisprudența anterior menționată, faptul că nu au intervenit motive de natură să impună reconsiderarea acesteia, precum și argumentele suplimentare expuse, Curtea va respinge criticile de neconstituționalitate.

21. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Petrică Alexandru, Valer Ciobănescu, Florin Croitoru, Ștefan Nenciu, Iulia Mihaela Preduna și Marian Toma în Dosarul nr. 1.843/93/2016 al Tribunalului București — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 30 alin. (1) lit. e) teza întâi și lit. f) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, ale pct. 5 din anexa nr. 2 la Legea nr. 263/2010, precum și ale pct. 1—10 din anexa nr. 4 la Legea nr. 263/2010 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Ilfov — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 28 mai 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cosmin-Marian Văduva

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 276

din 4 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi raportate la prevederile art. 5 alin. (1) și (3) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite în forma anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 52/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de Societatea Bancpost S.A. din București și de Societatea ERB NEW Europe Funding II BV din Amsterdam, Olanda, în Dosarul nr. 4.736/175/2016 al Judecătoriai Aiud și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.729D/2017.

2. La apelul nominal, lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, solicitând menținerea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) și (3) din Legea nr. 77/2016 privind

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 8 mai 2017, pronunțată în Dosarul nr. 4.736/175/2016, **Judecătoria Aiud a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) și (3) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite**. Excepția a fost ridicată de Societatea Bancpost — S.A. din București și de Societatea ERB NEW Europe Funding II BV din Amsterdam, Olanda într-o cauză având ca obiect o contestație a creditorului întemeiată pe prevederile Legii nr. 77/2016.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autoarele arată că dispozițiile criticate aduc o atingere nepermisă dreptului de proprietate privată al creditorului asupra sumelor de bani acordate cu titlu de împrumut. Instituția de credit este titulara unui drept de creanță având ca obiect o sumă de bani. Din perspectiva art. 44 din Constituție, un astfel de drept de creanță este un drept de proprietate protejat și de art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Când obiectul dreptului de creanță este înlocuit cu un obiect de valoare mai mică, are loc o expropriere, ce nu este compensată de o prealabilă și dreaptă despăgubire. Se consideră că limitarea gravă adusă dreptului de proprietate prin mecanismul dării în plată nu se încadrează în limitele permise de art. 53 din Constituție, pierderea dreptului de proprietate nefiind proporțională cu scopul urmărit, elementul de protecție socială neregăsindu-se printre condițiile prevăzute de Legea fundamentală.

6. **Judecătoria Aiud** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Prevederile legale criticate impun o procedură obligatorie pentru consumator, iar faptul că există o dispoziție care dispune suspendarea plăților către creditor și a oricărei proceduri judiciare sau extrajudiciare împotriva debitorului nu poate duce la admiterea excepției de neconstituționalitate, deoarece legiuitorul a urmărit ca părțile contractante să ajungă la un acord în urma negocierilor, ceea ce nu este contrar scopului urmărit.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 5 alin. (1) și (3) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite. Curtea reține, în condițiile în care contractul de credit a fost încheiat în anul 2008, înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 77/2016, potrivit încheierii de sesizare și jurisprudenței Curții Constituționale, că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 11 teza întâi raportate la prevederile art. 5 alin. (1) și (3) din

Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 330 din 28 aprilie 2016. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 11 teza întâi: „*În vederea echilibrării riscurilor izvorând din contractul de credit, precum și din devalorizarea bunurilor imobile, prezenta lege se aplică atât contractelor de credit aflate în derulare la momentul intrării sale în vigoare [...];*

— Art. 5 alin. (1) și (3): „*(1) În vederea aplicării prezentei legi, consumatorul transmite creditorului, prin intermediul unui executor judecătoresc, al unui avocat sau al unui notar public, o notificare prin care îl informează că a decis să îi transmită dreptul de proprietate asupra imobilului în vederea stingerii datoriei izvorând din contractul de credit ipotecar, detaliind și condițiile de admisibilitate a cererii, astfel cum sunt reglementate la art. 4.;*

— (3) *Prima zi de convocare la notarul public nu poate fi stabilită la un termen mai scurt de 30 de zile libere, perioadă în care se suspendă orice plată către creditor, precum și orice procedură judiciară sau extrajudiciară demarată de creditor sau de persoane care se subrogă în drepturile acestuia îndreptată împotriva consumatorului sau a bunurilor acestuia.*”

11. Curtea observă că, ulterior sesizării sale, art. 5 alin. (3) din Legea nr. 77/2016 a fost modificat prin articolul unic pct. 4 din Legea nr. 52/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 386 din 13 mai 2020 având, în prezent, următorul conținut: „*Prima zi de convocare la notarul public nu poate fi stabilită la un termen mai scurt de 30 de zile libere și nici mai lung de 90 de zile, perioadă în care se suspendă orice plată către creditor, precum și orice procedură judiciară sau extrajudiciară demarată de un creditor sau de persoane care se subrogă în drepturile acestuia îndreptată împotriva consumatorului sau a bunurilor acestuia. Neprezentarea debitorului la termenele indicate în notificare echivalează cu renunțarea la notificarea de dare în plată și părțile vor fi repuse de drept în situația anterioară.*” Întrucât textul nu păstrează soluția legislativă inițială, având în vedere cele reținute prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează să analizeze dispozițiile art. 11 teza întâi raportate la prevederile art. 5 alin. (1) și (3) din Legea nr. 77/2016, în forma anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 52/2020.

12. În opinia autoarelor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 — *Dreptul de proprietate privată* și în art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți* precum și celor ale art. 1 — *Protecția proprietății* din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 240 din 6 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 402 din 29 mai 2017, paragraful 53, a statuat că, potrivit art. 44 alin. (1) din Constituție, legiuitorul este în drept să stabilească conținutul și limitele dreptului de proprietate. De principiu, aceste limite au în vedere obiectul dreptului de proprietate și atributele acestuia și se instituie în vederea apărării intereselor sociale și economice generale sau pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale altor persoane, esențial fiind ca prin aceasta să nu fie anihilat complet dreptul de proprietate (în acest sens, a se vedea și Decizia nr. 19 din 8 aprilie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 24 mai 1993). De asemenea, Curtea a statuat prin Decizia nr. 59 din 17 februarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 203 din 9 martie 2004, că, în temeiul aceleiași

norme constituționale, legiuitorul ordinar este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principială conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat. Așadar, textul art. 44 din Constituție cuprinde expres în cadrul alin. (1) o dispoziție specială în temeiul căreia legiuitorul are competența de a stabili conținutul și limitele dreptului de proprietate, inclusiv prin introducerea unor limite vizând atributele dreptului de proprietate.

14. În aceste condiții, prin Decizia nr. 240 din 6 aprilie 2017 anterior menționată, Curtea a reținut că dreptul de proprietate nu este un drept absolut, ci poate fi supus anumitor limitări potrivit art. 44 alin. (1) din Constituție, însă limitele dreptului de proprietate, indiferent de natura lor, nu se confundă cu însăși suprimarea dreptului de proprietate. Statul protejează dreptul de proprietate în condițiile exercitării sale cu bună-credință (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 245 din 19 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 546 din 20 iulie 2016, paragrafele 59—60). De asemenea, Curtea a concluzionat că dreptul de proprietate al instituțiilor de credit nu cunoaște nicio limitare în condițiile impreviziunii, adaptarea/incetarea contractelor neînsemnând nici măcar limitarea dreptului de proprietate.

15. Totodată, Curtea observă că prin Decizia nr. 92 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 651 din 8 august 2017, paragrafele 50—60, a reținut că, reglementând procedura dării în plată ca expresie a impreviziunii contractuale, legiuitorul a pus la îndemâna debitorului obligației un mecanism procedural specific, prin efectul căruia are loc o suspendare de drept a executării plăților pe care debitorul le-ar datora în temeiul contractului de credit. Suspendarea plăților aferente contractului de credit intervine ca un accesoriu al deciziei unilaterale a acestuia prin care apreciază că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate inerente procedurii dării în plată, însă, pe perioada suspendării plăților, celelalte obligații ale debitorului, rezultate din contractul de credit, se execută în continuare. Curtea a constatat că un asemenea mecanism procedural nu este de natură să afecteze sau să suprimă dreptul de proprietate privată al creditorului, pentru că suspendarea plăților este o măsură imediată, care

înlătură efectele negative asupra patrimoniului debitorului. Ca atare, Curtea a constatat că art. 5 alin. (3) din Legea nr. 77/2016 reglementează o intervenție etatică în ceea ce privește executarea contractelor de credit aflate în curs. De principiu, niciun text constituțional nu împiedică legiuitorul să intervină în executarea acestor contracte în vederea reechilibrării lor, cu respectarea condițiilor impuse prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 18 ianuarie 2017, referitoare la buna-credință și echitatea ce trebuie să guverneze această materie. Însă intensitatea acestei intervenții, privită din perspectiva exigențelor Constituției, trebuie evaluată prin prisma testului de proporționalitate dezvoltat de Curtea Constituțională în jurisprudența sa (a se vedea Decizia nr. 75 din 26 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 din 21 aprilie 2015, sau Decizia nr. 266 din 21 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 443 din 19 iulie 2013). Curtea a mai constatat că, deși creditorul obligației deține, în principiu, un bun, în sensul art. 1 al primului Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, reprezentat de creanța care face obiectul contractului de credit, intervenția statului, operată prin textele de lege criticate, urmărește un scop legitim, care se circumscrie conceptului de protecție a consumatorului, că măsura criticată este adecvată, necesară și respectă un just raport de proporționalitate între interesele generale și cele particulare. În consecință, având în vedere cele anterior expuse, Curtea a constatat că mecanismul procedural reglementat de legiuitor nu pune în discuție în niciun fel condițiile de drept substanțial ce trebuie avute în vedere la depunerea notificării, ci stabilește un echilibru procedural corect între părțile aflate în litigiu, cu respectarea principiului proporționalității, ce trebuie să caracterizeze orice măsură etatică în domeniul proprietății private.

16. Neintervenind elemente noi, de natură a justifica reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

17. Referitor la dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală, Curtea reține că acestea nu au incidență în cauză deoarece nu s-a constatat restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale și, prin urmare, nu este aplicabilă ipoteza prevăzută de norma constituțională invocată.

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Bancpost S.A. din București și de Societatea ERB NEW Europe Funding II BV din Amsterdam, Olanda, în Dosarul nr. 4.736/175/2016 al Judecătorei Aiud și constată că dispozițiile art. 11 teza întâi raportate la prevederile art. 5 alin. (1) și (3) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, în forma anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 52/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Aiud și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 353

din 16 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3—5 și art. 9 din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 3—5 și art. 9 din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului, excepție ridicată de Daniel Ionuț Moise în Dosarul nr. 2.249/259/2016 al Judecătoriei Mizil și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.712D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, apreciind că își menține valabilitatea jurisprudența Curții Constituționale deja existentă în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 28 septembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 2.249/259/2016, **Judecătoria Mizil a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3—5 și art. 9 din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului**, excepție ridicată de Daniel Ionuț Moise într-o cauză având ca obiect soluționarea acțiunii în constatarea valabilității unei convenții de vânzare încheiate cu privire la un teren arabil extravilan, hotărârea pronunțată urmând să țină loc de contract de vânzare.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată că aplicarea prevederilor Legii nr. 17/2014 și în cazul antecontractelor de vânzare-cumpărare încheiate anterior intrării în vigoare a acestui act normativ duce la desființarea dreptului de creanță al promitentului-cumpărător, dobândit în mod valabil,

ceea ce reprezintă o încălcare a principiului constituțional al neretroactivității legii civile, precum și a dispozițiilor constituționale și convenționale referitoare la dreptul de proprietate privată și protecția proprietății. În acest sens se arată că aplicarea dispozițiilor art. 5 din actul normativ criticat și antecontractelor încheiate înainte de intrarea în vigoare a acestei legi creează posibilitatea exercitării dreptului de preempțiune cu privire la același teren, în detrimentul promitentului-cumpărător, ceea ce duce la anihilarea efectelor antecontractului de vânzare-cumpărare și la lipsirea de eficiență juridică a dreptului de creanță născut în mod valabil în patrimoniul promitentului-cumpărător. Astfel, nu se mai poate obține îndeplinirea exactă a obligației asumate de promitentul-vânzător, acesta fiind constrâns să încheie contractul de vânzare-cumpărare cu o altă persoană. În acest mod, promitentul-cumpărător suferă o sancțiune pentru nerespectarea unor obligații care nu erau prevăzute de lege la data încheierii antecontractului. Se mai arată că, deși prin Decizia nr. 24 din 26 septembrie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, s-a statuat că instanța de judecată poate dispune îndeplinirea formalităților prevăzute de art. 5 din Legea nr. 17/2014, nu întotdeauna instanțele procedează în acord cu această decizie.

6. Se mai arată că promitentul-cumpărător nu poate cere în numele său înscrierea terenului în cartea funciară, în condițiile în care acesta nu este înscris, întrucât aceste operațiuni sunt condiționate de dovada dreptului de proprietate. Chiar dacă, în principiu, este posibil ca în timpul procesului instanța să abiliteze reclamantul pentru efectuarea acestor formalități, totuși această operațiune necesită un termen îndelungat și costuri extrem de mari, iar instanțele nu dispun întotdeauna o astfel de măsură. Pe de altă parte, în multe zone din țară nu sunt actualizate hărțile cadastrale în sistem digital, astfel încât terenurile nu pot fi înregistrate. Astfel, neputând fi înscris imobilul în cartea funciară și la rolul fiscal, acțiunea promovată în pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de contract de vânzare-cumpărare devine inadmisibilă, fără ca promitentul-cumpărător de bună-credință să fie culpabil în vreun fel pentru această situație, întrucât condițiile care au determinat inadmisibilitatea nu erau prevăzute de lege la data încheierii antecontractului. Se invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții Constituționale referitoare la noțiunile de „bun”, „speranță legitimă”, „drept de creanță”, „ingerință în dreptul de proprietate”.

7. Se mai susține și încălcarea accesului liber la justiție, întrucât instanțele judecătorești resping ca inadmisibile acțiunile având ca obiect pronunțarea unor hotărâri care să țină loc de contract de vânzare-cumpărare în cazul în care nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de Legea nr. 17/2014, fără a mai verifica celelalte condiții prevăzute de art. 1669 din Codul civil, referitor la promisiunea de vânzare și promisiunea de cumpărare.

8. **Judecătoria Mizil** nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate în raport cu critici similare, Curtea Constituțională constatând conformitatea acestora cu prevederile din Legea fundamentală invocate.

11. **Avocatul Poporului** apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale, arătând că își menține punctul de vedere exprimat anterior și reținut de Curtea Constituțională în Decizia nr. 746 din 3 noiembrie 2015.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 3—5 și art. 9 din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 12 martie 2014, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora:

— Art. 3: „(1) *Terenurile agricole situate în extravilan pe o adâncime de 30 km față de frontiera de stat și țărmul Mării Negre, către interior, precum și cele situate în extravilan la o distanță de până la 2.400 m față de obiectivele speciale pot fi înstrăinate prin vânzare-cumpărare doar cu avizul specific al Ministerului Apărării Naționale, eliberat în urma consultării cu organele de stat cu atribuții în domeniul siguranței naționale, prin structurile interne specializate menționate la art. 6 alin. 1 din Legea nr. 51/1991 privind securitatea națională a României, cu modificările și completările ulterioare.*

(2) *Prevederile alin. (1) nu se aplică preemtorilor.*

(3) *Avizele prevăzute la alin. (1) vor fi comunicate în termen de 20 de zile lucrătoare de la înregistrarea cererii de solicitare de către vânzător. Procedura și alte elemente privind obținerea avizului specific al Ministerului Apărării Naționale se reglementează prin normele metodologice de aplicare a legii. În cazul neîndeplinirii acestei obligații de a emite avizul, se consideră ca fiind favorabil.*

(4) *Terenurile agricole situate în extravilan, în care se află situri arheologice, în care au fost instituite zone cu patrimoniu arheologic reperat sau zone cu potențial arheologic evidențiat întâmplător, pot fi înstrăinate prin vânzare doar cu avizul specific al Ministerului Culturii, respectiv al serviciilor publice deconcentrate ale acestuia, după caz, emis în termen de 20 de zile lucrătoare de la înregistrarea cererii de solicitare de către vânzător. Procedura și alte elemente privind obținerea avizului specific al Ministerului Culturii se reglementează prin normele metodologice de aplicare a legii. În cazul neîndeplinirii acestei obligații, avizul se consideră ca fiind favorabil.”;*

— Art. 4: „(1) *Înstrăinarea, prin vânzare, a terenurilor agricole situate în extravilan se face cu respectarea condițiilor de fond și de formă prevăzute de Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, și a dreptului de preemțiune al coproprietarilor, arendașilor, proprietarilor vecini, precum și al statului român, prin Agenția Domeniilor Statului, în această ordine, la preț și în condiții egale.*

(2) *Prin excepție de la dispozițiile alin. (1), înstrăinarea, prin vânzare, a terenurilor agricole situate în extravilan pe care sunt situate situri arheologice clasate se face potrivit prevederilor Legii nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările ulterioare.*

(3) *Solicitarea și utilizarea certificatului de carte funciară în contractele translativ de proprietate privind bunurile imobile și alte drepturi reale fac pe deplin dovada bunei-credințe atât a părților din contract, cât și pentru profesionistul instrumentator, cu privire la calitatea de proprietar a vânzătorului asupra imobilului supus vânzării conform descrierii din cartea funciară.”;*

— Art. 5: „(1) *În toate cazurile în care se solicită pronunțarea unei hotărâri judecătorești care ține loc de contract de vânzare-cumpărare, acțiunea este admisibilă numai dacă antecontractul este încheiat potrivit prevederilor Legii nr. 287/2009, republicată, cu modificările ulterioare, și ale legislației în materie, precum și dacă sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 3, 4 și 9 din prezenta lege, iar imobilul ce face obiectul antecontractului este înscris la rolul fiscal și în cartea funciară.*

(2) *Cererea de înscriere în cartea funciară a dreptului de proprietate se respinge dacă nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de prezenta lege.”;*

— Art. 9: „*Avizul final necesar încheierii contractului de vânzare în formă autentică de către notarul public sau pronunțării de către instanță a unei hotărâri judecătorești care ține loc de contract de vânzare se emite de către structurile teritoriale pentru terenurile cu suprafața de până la 30 de hectare inclusiv, iar pentru terenurile cu suprafața de peste 30 de hectare, de către structura centrală.”*

15. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 15 — *Universalitatea*, art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 alin. (1)—(3) referitoare la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată și garantarea și ocrotirea proprietății private. De asemenea sunt invocate prevederile art. 1 — *Protecția proprietății* cuprins în Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că textele de lege ce formează obiectul acesteia au mai fost supuse controlului de constituționalitate, din perspectiva unor critici similare și prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și convenționale invocate și în cauza de față. Astfel, prin Decizia nr. 670 din 17 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 165 din 7 martie 2017, Curtea, invocând jurisprudența sa pronunțată în această materie, a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, statuând că aplicarea prevederilor Legii nr. 17/2014, în vigoare la data realizării transferului dreptului de proprietate, respectiv la data pronunțării hotărârii judecătorești care să țină loc de act autentic de vânzare, nu echivalează cu încălcarea dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, ci este în concordanță cu principiul activității legii civile.

Întrucât promisiunea de vânzare nu este translativă de proprietate, nu se poate reține încălcarea dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, având în vedere că legea nu retroactivează, ci vizează doar condițiile privind transferul dreptului de proprietate a terenurilor agricole situate în extravilan după intrarea în vigoare a Legii nr. 17/2014.

17. De asemenea, prin Decizia nr. 755 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 9 februarie 2015, paragraful 20, Curtea a statuat că

beneficiarul unei promisiuni de vânzare neexecutate este titularul unui drept de creanță, corelativ obligației de a vinde asumate de promitent în temeiul antecontractului, iar nu titularul unui drept de proprietate. Transferul dreptului nu s-a realizat în momentul perfectării antecontractului, ci se va realiza în viitor, la momentul încheierii contractului de vânzare, respectiv al pronunțării hotărârii judecătorești care să țină locul acordului de voință nerealizat. Cu alte cuvinte, valabilitatea antecontractului de vânzare este supusă legii în vigoare la data încheierii sale, iar efectul specific al acestuia, referitor la transmiterea în viitor a dreptului de proprietate, respectiv la momentul încheierii contractului de vânzare, este supus legii în vigoare la data încheierii acestuia din urmă contract. Așadar, îndeplinirea condițiilor legale pentru încheierea contractului de vânzare, respectiv pentru pronunțarea hotărârii judecătorești care să țină locul de contract, nu poate fi raportată la un moment anterior — încheierea antecontractului de vânzare —, având în vedere că acesta din urmă nu este translativ de proprietate, ci la momentul realizării transferului dreptului de proprietate, moment care este supus legii în vigoare, potrivit principiului *tempus regit actum*.

18. Totodată, prin Decizia nr. 83 din 26 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 196 din 24 martie 2015, paragraful 22, Curtea a reținut că art. 5 din Legea nr. 17/2014 stabilește atribuțiile de natură procedurală ale instanței de judecată de a verifica, pe lângă îndeplinirea condițiilor de validitate ale antecontractului, și condițiile reglementate de art. 3, 4 și 9 din Legea nr. 17/2014, cu modificările și completările ulterioare, după caz. Așadar, de aplicare imediată în domeniul temporal propriu al Legii nr. 17/2014 sunt condițiile necesare a fi întrunite pentru transferul dreptului de proprietate, art. 5 stabilind în sarcina instanței de judecată obligația verificării îndeplinirii acestora la momentul pronunțării hotărârii judecătorești care să țină locul de act autentic.

19. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate referitoare la art. 44 privind dreptul de proprietate privată și la art. 1 privind protecția proprietății private din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin Decizia nr. 147 din 17 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 368 din 12 mai 2016, paragraful 18, Curtea a observat, pe de o parte, că, potrivit prevederilor constituționale, dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului sunt garantate, însă conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite prin lege. Pe de altă parte, problema garantării și ocrotirii constituționale a dreptului de proprietate asupra bunului imobil ce face obiectul promisiunii de vânzare nu se poate invoca în favoarea unei persoane care nu este titularul acestui drept, ce ar urma să se nască ulterior (Decizia nr. 36 din 3 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial

al României, Partea I, nr. 199 din 25 martie 2015, și Decizia nr. 1.382 din 20 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 47 din 20 ianuarie 2012). Or, autorul excepției de neconstituționalitate se află în această ipoteză, întrucât promisiunea de vânzare nu este translativă de proprietate.

20. Referitor la critica de neconstituționalitate raportată la art. 21 privind accesul liber la justiție și la art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, cu trimitere la art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, autorul excepției susține că prevederile de lege criticate instituie în sarcina justițiabilului obligații sau condiții noi, ceea ce îngreunează accesul liber la justiție. Cu privire la o critică similară, prin Decizia nr. 670 din 17 noiembrie 2016, precitată, paragraful 25, Curtea a reținut că accesul liber la justiție permite oricărei persoane să se adreseze justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime. Or, și în prezenta cauză, autorul excepției s-a adresat instanței solicitând pronunțarea unei hotărâri judecătorești care să țină locul de contract de vânzare-cumpărare, în temeiul art. 1.669 din Codul civil, având, așadar, posibilitatea efectivă de a-și apăra dreptul de creanță. De altfel, așa cum a reținut Curtea prin Decizia nr. 480 din 18 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 12 august 2015, paragraful 16, dreptul la un proces echitabil, reglementat de art. 6 din Convenție, presupune respectarea unor principii fundamentale, precum contradictorialitatea, dreptul de apărare, egalitatea procesuală, cu toate consecințele ce decurg din aceasta, iar prevederile art. 5 din Legea nr. 17/2014 reglementează o condiție de admisibilitate a unei acțiuni în justiție.

21. Aceleași argumente în sensul constituționalității prevederilor de lege criticate se regăsesc și în jurisprudența mai recentă, fiind reiterate în Decizia nr. 175 din 26 martie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 532 din 28 iunie 2019 (paragrafele 19—23), Decizia nr. 752 din 22 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 196 din 12 martie 2019 (paragrafele 20—24), Decizia nr. 545 din 18 septembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.075 din 19 decembrie 2018 (paragrafele 20—24), sau Decizia nr. 758 din 28 noiembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 170 din 2 martie 2020 (paragrafele 19—23).

22. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a schimba jurisprudența Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Daniel Ionuț Moise în Dosarul nr. 2.249/259/2016 al Judecătoriei Mizil și constată că dispozițiile art. 3—5 și art. 9 din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Mizil și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 505

din 30 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 378 alin. (3)
din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Dana-Cristina Bunea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 378 alin. (3) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Anna Horváth în Dosarul nr. 1.448/33/2016 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 441 D/2018.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, având în vedere că art. 83 și art. 91 din Codul penal impun ca o condiție obligatorie exprimarea acordului inculpatului de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității, pentru a putea fi dispusă amânarea executării pedepsei, respectiv suspendarea executării pedepsei sub supraveghere. Se susține că exprimarea acordului a fost reglementată în vederea interzicerii muncii forțate, prevăzută de art. 42 alin. (1) din Constituție și art. 4 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Totodată, se susține că acordul manifestat de inculpat pentru a presta o muncă neremunerată în folosul comunității reflectă voința acestuia de a se reintegra în comunitate, în mijlocul și în folosul căreia va presta acea muncă neremunerată, aceasta constituind și scopul pedepsei. Sunt invocate deciziile Curții Constituționale nr. 666 din 30 octombrie 2018 și nr. 651 din 17 octombrie 2019.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 23 martie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 1.448/33/2016, **Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 378 alin. (3) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Anna Horváth într-o cauză având ca obiect stabilirea vinovăției autoarei excepției sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de trafic de influență și de spălare a banilor.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul criticat încalcă prezumția de nevinovăție, prin faptul că cercetarea judecătorească debutează cu audierea inculpatului, iar cu ocazia audierii acesta este întrebat dacă este de acord să presteze muncă neremunerată în folosul

comunității. Se susține că, astfel, înainte de a se readministra probele administrate în etapa urmăririi penale sau de a se administra noi probe în fața instanței, inculpatului i se solicită să își exprime acordul cu privire la munca neremunerată în folosul comunității, condiție expres prevăzută la art. 83 alin. (1) lit. c) și art. 91 alin. (1) lit. c) din Codul penal. Se susține că, în condițiile în care inculpatul își dă acordul de a presta muncă neremunerată în folosul comunității, acestuia îi este încălcată prezumția de nevinovăție, deoarece se creează aparența pronunțării uneia dintre soluțiile prevăzute la art. 83 și art. 91 din Codul penal. Se mai susține că, pentru aceleași motive, prevederile art. 378 alin. (3) din Codul de procedură penală încalcă dreptul la apărare al inculpatului. Se arată că, în condițiile în care acesta din urmă nu apelează la procedura simplificată, prin recunoașterea acuzațiilor care îi sunt aduse în fața instanței, se poate ajunge la situația în care scopul declarației inculpatului să fie deturnat, iar declarația sa să se transforme într-o acceptare anticipată a uneia dintre soluțiile reglementate la art. 83 și art. 91 din Codul penal. Se arată că textul criticat încalcă prezumția de nevinovăție reglementată la art. 6 paragraful 2 din Convenție, persoana în cauză nemaiputând fi considerată nevinovată până la pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive, întrucât asupra sa planează suspiciunea că a săvârșit faptele prevăzute de legea penală, motiv pentru care și-a dat acordul în vederea prestării unei munci în folosul comunității.

6. **Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că textul criticat nu încalcă prezumția de nevinovăție și dreptul la apărare al inculpatului, prin faptul că acesta prevede că inculpatul va fi întrebat, în mod expres, dacă își manifestă acordul în vederea prestării unei munci neremunerate în folosul comunității, în cazul în care va fi găsit vinovat. Se susține că, dimpotrivă, rațiunea dispozițiilor art. 378 alin. (3) din Codul de procedură penală este aceea de asigurare a drepturilor fundamentale invocate de autoarea excepției de neconstituționalitate.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 378 alin. (3) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „*În situațiile în care legea prevede posibilitatea ca inculpatul să fie obligat la prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității, acesta va fi întrebat dacă își manifestă acordul în acest sens, în cazul în care va fi găsit vinovat.*”

11. Se susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) cu privire la statul de drept și la supremația Constituției, ale art. 11 cu privire la dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (1)—(3) referitor la dreptul de acces la justiție și la dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție și ale art. 24 referitor la dreptul la apărare, precum și prevederilor art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la prezumția de nevinovăție.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că obligația impusă persoanei condamnate de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității a fost reglementată în Codul penal în vigoare, în cadrul a trei instituții referitoare la pedepsele penale. Astfel, conform art. 64 alin. (1) din Codul penal, în cazul în care pedeapsa amenzii nu poate fi executată în tot sau în parte din motive neimputabile persoanei condamnate, cu consimțământul acesteia, instanța înlocuiește obligația de plată a amenzii neexecutate cu obligația de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității, cu excepția cazului în care, din cauza stării de sănătate, persoana nu poate presta această muncă. De asemenea, conform art. 85 alin. (2) lit. b) din Codul penal, în cazul amânării aplicării pedepsei, una dintre obligațiile care pot fi impuse de instanță persoanei față de care s-a dispus forma de individualizare a pedepsei anterior menționată este cea de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității, pe o perioadă cuprinsă între 30 și 60 de zile, cu excepția cazului în care, din cauza stării de sănătate, persoana nu poate presta această muncă. Totodată, potrivit art. 93 alin. (3) din Codul penal, în cazul suspendării executării pedepsei sub supraveghere, persoana condamnată este obligată să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității pe o perioadă cuprinsă între 60 și 120 de zile, în condițiile stabilite de instanță, exceptând cazul în care, din cauza stării de sănătate, nu poate presta această muncă. Această obligație poate fi dispusă însă de instanța de judecată în sarcina persoanei condamnate, doar în condițiile în care aceasta își exprimă acordul de a efectua o muncă în folosul comunității.

13. Referitor la acordul inculpatului privind efectuarea unei munci în folosul comunității, acesta este reglementat la art. 83 alin. (1) lit. c) și art. 91 alin. (1) lit. c) din Codul penal, care prevăd condițiile amânării aplicării pedepsei și, respectiv, condițiile suspendării executării pedepsei sub supraveghere. Prin Decizia nr. 666 din 30 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 305 din 19 aprilie 2019, Curtea Constituțională a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 alin. (1) lit. c) din Codul penal, reținând, la paragrafele 23—27, că, similar prevederilor constituționale ale art. 42 referitoare la interzicerea muncii forțate, art. 4 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale stabilește că „*Nimeni nu poate fi constrâns să execute o muncă forțată sau obligatorie*”, paragraful 3 lit. a) al articolului menționat statuând că „*Nu se consideră «muncă forțată sau obligatorie» în sensul prezentului articol: a) orice muncă impusă în mod normal unei persoane supuse detenției în condițiile prevăzute de articolul 5 din prezenta Convenție sau pe durata libertății condiționate; [...]*”. Curtea a reținut, de asemenea, că dispozițiile art. 4 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților

fundamentale nu reprezintă excepții de la interdicția impusă prin paragraful 2 al aceluiași articol ori limitări ale exercițiului dreptului garantat de art. 4 paragraful 2 din Convenție de a nu fi supus la muncă forțată ori obligatorie, ci delimitează conținutul acestui drept. Așadar, Curtea a reținut că, potrivit art. 4 paragraful 3 lit. a) din Convenție, *numai munca impusă în mod normal unei persoane aflate în detenție, adică în condițiile prevăzute de art. 5 din Convenție sau în timpul cât se află în libertate condiționată, nu este considerată muncă forțată sau obligatorie*. Totodată, Curtea, făcând trimitere la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv la Hotărârile din 7 iulie 2011 și din 9 februarie 2016, pronunțate în cauzele *Stummer împotriva Austriei*, paragrafele 116—119, respectiv *Meier împotriva Elveției*, paragrafele 62—65, a reamintit că „art. 4 consacră una din valorile fundamentale ale societăților democratice. Primul său alineat nu prevede restricții, fiind astfel în contrast cu majoritatea clauzelor normative ale Convenției și ale Protocoalelor nr. 1 și nr. 4, și, potrivit art. 15 paragraful 2 din Convenție, nu admite nicio derogare, chiar și în caz de pericol public care amenință viața națiunii (Hotărârea din 26 iulie 2005, pronunțată în Cauza *Siliadin împotriva Franței*, și Hotărârea din 7 ianuarie 2010, pronunțată în Cauza *Rantsev împotriva Ciprului și Rusiei*, paragraful 283). Art. 4 paragraful 2 din Convenție interzice «munca forțată sau obligatorie». Pentru a interpreta această dispoziție, Curtea a luat în considerare în cauzele anterioare convențiile Organizației Internaționale a Muncii relevante, care sunt obligatorii în aproape toate statele membre ale Consiliului Europei, în special Convenția nr. 29 din 1930 privind munca forțată (Hotărârea din 23 noiembrie 1983, pronunțată în Cauza *Van der Mussele împotriva Belgiei*, paragraful 32, și Hotărârea din 26 iulie 2005, pronunțată în Cauza *Siliadin împotriva Franței*, paragraful 115). Curtea a constatat în cauzele amintite că exista o asemănare izbitoare, care nu era întâmplătoare, între art. 4 paragraful 3 din Convenție și art. 2 paragraful 2 din Convenția nr. 29 a Organizației internaționale a Muncii. Primul alineat al acestei ultime dispoziții prevede că, «în sensul» Convenției nr. 29, expresia «muncă forțată sau obligatorie» desemnează «orice muncă sau serviciu pretins unui individ sub amenințarea unei pedepse oarecare și pentru care numitul individ nu s-a oferit de bună voie» (Hotărârea din 26 iulie 2005, pronunțată în Cauza *Siliadin împotriva Franței*, paragraful 116). Curtea a considerat că această definiție ar putea constitui un punct de plecare pentru interpretarea art. 4 din Convenție, adăugând că este important să nu se piardă din vedere nici caracteristicile particulare ale acestuia, nici caracterul său de instrument viu, care trebuie interpretat «în lumina condițiilor de viață actuale și a concepțiilor predominante în zilele noastre în statele democratice» (Hotărârea din 23 noiembrie 1983, pronunțată în Cauza *Van der Mussele împotriva Belgiei*, paragraful 32). Curtea a observat structura specifică a art. 4 din Convenție, al cărui paragraf 3 nu are scopul de a «limita» exercitarea dreptului garantat de paragraful 2, ci de a «delimita» însuși conținutul acestui drept, deoarece formează un întreg împreună cu paragraful 2 și indică ceea ce nu se consideră a reprezenta «muncă forțată sau obligatorie». Astfel, paragraful 3 contribuie la interpretarea paragrafului 2. Cele patru alineate, dincolo de diversitatea lor, sunt fundamentate pe ideile majore de interes general, de solidaritate socială și de normalitate (Hotărârea din 23 noiembrie 1983, pronunțată în Cauza *Van der Mussele împotriva Belgiei*, paragraful 38, Hotărârea din 18 iulie 1994, pronunțată în Cauza *Karlheinz Schmidt împotriva Germaniei*, paragraful 22, și Hotărârea din 20 iunie 2006, pronunțată în Cauza *Zarb Adami împotriva Maltei*, paragraful 44)”. În același fel, Curtea a constatat că dispozițiile art. 8 paragraful 3 lit. a) din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, ratificat prin Decretul nr. 212/1974, publicat în Buletinul Oficial nr. 146 din

20 noiembrie 1974, prevăd că „Nimeni nu va putea fi constrâns să execute o muncă forțată sau obligatorie”, art. 8 paragraful 3 lit. c) pct. (i) stabilind că, „c) nu se consideră «muncă forțată sau obligatorie» în sensul prezentului paragraf: (i) orice muncă sau serviciu, neindicate în alineatul b), cerute în mod normal unui individ deținut în virtutea unei decizii legale a justiției sau eliberat condiționat în urma unei asemenea decizii”. De asemenea, Curtea a reținut că „munca forțată sau obligatorie”, potrivit art. 2 paragraful 1 din Convenția nr. 29/1930 privind munca forțată sau obligatorie, adoptată de Organizația Internațională a Muncii, ratificată prin Decretul nr. 213/1957, publicat în Buletinul Oficial nr. 4 din 18 ianuarie 1958, „va însemna orice muncă sau serviciu pretins unui individ sub amenințarea unei pedepse oarecare, și pentru care numitul individ nu s-a oferit de bună voie”, totodată, „termenul «muncă forțată sau obligatorie» nu va cuprinde, în sensul prezentei convenții: c) orice muncă sau serviciu pretins unui individ ca urmare a unei condamnări pronunțate printr-o hotărâre judecătorească, cu condiția ca această muncă sau serviciu să fie executat sub supravegherea și controlul autorităților publice și ca numitul individ să nu fie cedat sau pus la dispoziția unor particulari, societăți sau unor persoane morale private.” [art. 2 paragraful 2 lit. c) din Convenția nr. 29/1930]. În aceste condiții, instanța de contencios constituțional a constatat că obligarea infractorului să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității, fără acordul acestuia, pe perioada de supraveghere, este contrară dispozițiilor art. 42 alin. (1) din Constituția României, ale art. 4 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 8 paragraful 3 lit. a) din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice și ale art. 2 paragraful 1 din Convenția nr. 29/1930 privind munca forțată sau obligatorie, atât timp cât munca prestată cu ocazia suspendării executării pedepsei sub supraveghere nu se încadrează în cele două ipoteze reglementate expres în art. 42 alin. (2) lit. b) din Constituția României, art. 4 paragraful 3 lit. a) din Convenție, art. 8 paragraful 3 lit. c) pct. (i) din Pact și art. 2 paragraful 2 lit. c) din Convenția nr. 29/1930, respectiv munca unei persoane condamnate prestată în perioada de detenție sau de liberare condiționată (în același sens, Decizia Curții Constituționale nr. 650 din 25 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 97 din 7 februarie 2019, paragrafele 317—321).

14. Așa fiind, solicitarea de către instanță a acordului inculpatului în vederea efectuării de către acesta a unei munci în folosul comunității este obligatorie, fiind o garanție prevăzută de legiuitor pentru nesupunerea acestuia la muncă forțată.

15. În aceste condiții, dispozițiile art. 378 alin. (3) din Codul de procedură penală reprezintă norma procesual penală corespunzătoare prevederilor de drept penal substanțial mai sus analizate, ce reglementează condiția existenței acordului inculpatului în privința efectuării unei munci în folosul comunității. Acestea reglementează audierea inculpatului, ca act procesual plasat, de regulă, în debutul cercetării judecătorești.

16. Cercetarea judecătorească are obiect readministrarea probelor care au fost strânse în cursul urmăririi penale, ca cerință a principiului nemijlocirii ședinței de judecată, în scopul perceperii de către instanță a probelor în mod direct și nemijlocit, dar și administrarea oricăror noi probe necesare în vederea lămuririi cauzei sub toate aspectele. Atât administrarea probelor strânse în cursul urmăririi penale, cât și administrarea probelor noi se realizează prin mijloacele de probă legale, obținute prin procedeele probatorii corespunzătoare caracterului public, oral și contradictoriu al judecății. Când cauza se află în stare de judecată, instanța începe efectuarea cercetării judecătorești, procedând la audierea inculpatului, a persoanei vătămate, a părții civile și a părții responsabile civilmente, după care la administrarea probelor încuviințate anterior, administrarea de

probe din oficiu putând fi făcută oricând pe parcursul cercetării judecătorești.

17. Spre deosebire de vechea reglementare, conform căreia începerea cercetării judecătorești era determinată de citirea actului de sesizare, potrivit Codului de procedură penală în vigoare, momentul începerii cercetării judecătorești este momentul administrării primei probe. Dacă instanța nu dispune altfel, cercetarea judecătorească începe cu audierea inculpatului, întrucât acesta este subiectul central al procesului penal. De atitudine inculpatului în fața instanței depind, în bună măsură, conținutul și desfășurarea cercetării judecătorești, motiv pentru care este util ca această atitudine să fie cunoscută de la bun început. Prioritatea ascultării inculpatului este determinată de necesitatea aflării adevărului de la inculpat, neinfluențat de declarațiile celorlalte părți sau de alte probe administrate de instanță. Audierea inculpatului la începutul cercetării judecătorești reprezintă regula, stabilită conform art. 378 din Codul de procedură penală. Însă, potrivit art. 376 alin. (6) din același cod, atunci când este necesar, instanța poate dispune schimbarea ordinii efectuării actelor de cercetare judecătorească.

18. Potrivit dispozițiilor art. 378 din Codul de procedură penală, audierea inculpatului începe cu o relatare liberă referitoare la învinuirea cuprinsă în actul de sesizare a instanței, prin care acesta spune tot ce știe cu privire la fapta pentru care a fost trimis în judecată, urmată de întrebări care îi pot fi adresate de către procuror, persoana vătămată, partea civilă, partea responsabilă civilmente, de către ceilalți inculpați sau de către avocații acestora, precum și de către avocatul inculpatului a cărui audiere se face. De asemenea, președintele sau ceilalți membri ai completului îi pot adresa întrebări inculpatului, dacă apreciază necesar pentru justa soluționare a cauzei.

19. După toate aceste etape, în situațiile în care legea prevede posibilitatea ca inculpatul să fie obligat la prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității, acesta va fi întrebât dacă își manifestă acordul în acest sens, în cazul în care va fi găsit vinovat. Astfel cum s-a arătat mai sus, acest moment procesual este determinat de prevederile Codului penal referitoare la prestarea de către persoanele condamnate a unor munci în folosul comunității. Adresarea acestei întrebări de către instanță inculpatului a fost reglementată în vederea protejării acestuia împotriva supunerii la muncă forțată fără ca prin obligarea inculpatului să răspundă la întrebarea anterior menționată să fie încălcată prezumția de nevinovăție.

20. Curtea constată că o garanție a respectării acestei prezumții este caracterul strict ipotetic, prevăzut de legiuitor, al întrebării adresate de către instanța de judecată inculpatului referitoare la acordul acestuia de a presta o muncă în folosul comunității, caracter ce rezultă din interpretarea gramaticală a textului criticat, mai exact din folosirea în cuprinsul acestuia a sintagmei „în cazul în care va fi găsit vinovat”. În mod concret, respectarea acestui caracter exclusiv ipotetic al întrebării analizate este obligația judecătorului, fiind o problemă de aplicare a dispozițiilor legale criticate, și nu una de constituționalitate. De altfel, judecătorul chemat să adreseze inculpatului întrebarea prevăzută la art. 378 alin. (3) din Codul de procedură penală poate nesocoti acest caracter doar cu riscul de a se antepunța, fapt ce atrage incompatibilitatea sa, conform art. 64 alin. (6) din Codul de procedură penală, și care constituie un motiv de recuzare, potrivit art. 67 din Codul de procedură penală.

21. Referitor la reglementarea momentului adresării întrebării prevăzute la art. 378 alin. (3) din Codul de procedură penală în cadrul procedurii de judecată, respectiv la sfârșitul procedurii de audiere a inculpatului, Curtea constată că, în mod firesc, acest act procesual a fost astfel poziționat în contextul desfășurării cercetării judecătorești, întrucât audierea care are loc, de regulă, la începutul cercetării judecătorești constituie principalul moment

în care inculpatul este ascultat de către instanță. Conform art. 378 alin. (6) din Codul de procedură penală, inculpatul poate fi reascultat ori de câte ori este necesar, fără a fi însă obligatorie reascultarea lui. Distinct de acestea, conform art. 389 din Codul de procedură penală, inculpatul mai este ascultat la sfârșitul cercetării judecătorești, atunci când îi este dat ultimul cuvânt. Cu acest prilej însă, conform alin. (2) al art. 389 anterior menționat, inculpatului nu i se pot adresa întrebări.

22. Având în vedere însă structura cercetării judecătorești în cadrul procedurii de judecată, Curtea reține că, indiferent de momentul plasării de către legiuitor a întrebării referitoare la acordul de a efectua o muncă în folosul comunității, respectiv la sfârșitul audierii inculpatului sau cu prilejul acordării ultimului cuvânt, această întrebare nu poate fi adresată decât pe parcursul cercetării judecătorești, anterior momentului deliberărilor și, prin urmare, anterior analizei și interpretării coroborate a probelor, în scopul stabilirii soluției. Or, în cursul cercetării judecătorești, prezumția de nevinovăție a inculpatului este pe deplin asigurată.

23. Referitor la formarea convingerii judecătorului și la înlăturarea prezumției de nevinovăție, prin Decizia nr. 22 din 18 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 26 februarie 2018, paragraful 18, Curtea a constatat că, din perspectiva stabilirii vinovăției pentru săvârșirea faptelor prevăzute de legea penală și, implicit, pentru răsturnarea prezumției de nevinovăție, procesul penal parcurge mai multe etape caracterizate prin diferite niveluri de probațiune, de la bănuiala rezonabilă la dovedirea vinovăției dincolo de orice îndoială rezonabilă, și că, pe tot acest parcurs, anterior ultimului moment procesual menționat, prezumția de nevinovăție subsistă, fiind aplicabile prevederile art. 23 alin. (11) din Constituție (a se vedea, în același sens, și Decizia nr. 198 din 23 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 4 iulie 2017, paragraful 27). Totodată, Curtea a definit convingerea magistratului ca fiind acea stare a unei persoane răspunzătoare de aplicarea legii, bazată pe bunăcredință, care este împăcată cu propria conștiință morală care a îndrumat-o în aflarea adevărului prin utilizarea tuturor mijloacelor legale, respectiv a probelor. De asemenea, Curtea a constatat că la baza hotărârilor pe care un judecător le pronunță stă o convingere ce are drept fundament o conștiință juridică formată numai după epuizarea duelului judiciar. De aceea, în măsura în care judecătorul nu poate ajunge la o concluzie fermă, legiuitorul a consacrat instituția reluării cercetării judecătorești sau a

dezbaterilor, prevăzută de art. 395 din Codul de procedură penală. Pentru a ajunge însă la o anumită convingere, judecătorul va face o analiză logică, științifică și riguroasă a faptelor relevate, cu respectarea principiilor legale referitoare la loialitatea administrării probelor și a aprecierii lor ca un tot unitar. Pentru aceste motive, Curtea a reținut că procesul dovedirii acuzației în materie penală, dincolo de orice îndoială rezonabilă, este unul complex, ce presupune realizarea de către instanțele de judecată a unei atente și detaliate analize a probelor administrate în dosarul cauzei. S-a arătat, prin aceeași decizie, că acest proces este, prin urmare, unul cognitiv, specific psihologiei judiciare, ce presupune formarea unei convingeri intime a judecătorului referitoare la vinovăția inculpatului. Așa fiind, procesul cognitiv analizat se desfășoară după reguli psihologice proprii, ce presupun, în mod intrinsec, printre altele, o apreciere proprie, subiectivă a judecătorului cu privire la informațiile analizate, existente în cuprinsul dosarului.

24. Având în vedere aceste aspecte, Curtea reține că adresarea întrebării referitoare la acordul inculpatului privind prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității, în cadrul cercetării judecătorești, garantează protecția acestuia împotriva supunerii sale la muncă forțată, fără ca prin aceasta să îi fie încălcată prezumția de nevinovăție, astfel cum această prezumție este reglementată la art. 23 alin. (11) din Constituție și la art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Curtea reține, de asemenea, că doar ulterior momentului audierii inculpatului, prin întreaga cercetare efectuată, ca urmare a administrării probelor și a interpretării lor coroborate, instanța va aprecia cu privire la vinovăția acestuia, prezumția de nevinovăție subsistând, de altfel, pe tot parcursul procesului penal, până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare.

25. Pentru aceleași motive, Curtea constată că dispozițiile legale criticate nu încalcă nici accesul la justiție, dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare, prevăzute la art. 21 alin. (1)—(3) și art. 24 din Constituție, pe tot parcursul procesului penal inculpatul beneficiind de toate garanțiile necesare protecției acestor drepturi fundamentale prevăzute de normele procesuale penale în vigoare.

26. Având în vedere considerentele mai sus arătate, Curtea reține că dispozițiile legale criticate sunt clare, precise și previzibile, fiind în acord cu dispozițiile art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție ce reglementează statul de drept și calitatea legii.

27. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Anna Horváth în Dosarul nr. 1.448/33/2016 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori și constată că dispozițiile art. 378 alin. (3) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 30 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE
DEPARTAMENTUL PENTRU SITUAȚII DE URGENȚĂ

ORDIN

privind instituirea carantinei zonale pentru localitatea Slobozia, județul Ialomița

Luând în considerare situația epidemiologică din municipiul Slobozia, județul Ialomița, generată de coronavirusul SARS-CoV-2, având ca rezultat o incidență a cazurilor de îmbolnăvire cu SARS-CoV-2 de 7,53 cazuri la 1.000 de locuitori, riscul epidemiologic fiind de o gravitate maximă, în circumstanțe de nerespectare a măsurilor legale în vigoare,

ținând cont de Hotărârea Comitetului Județean pentru Situații de Urgență Ialomița nr. 104 din 11.11.2020 emisă pe baza Analizei de risc a Direcției de Sănătate Publică a Județului Ialomița nr. 14.642 din 9.11.2020 și a Avizului Institutului Național de Sănătate Publică nr. 106 din 9.11.2020,

în temeiul prevederilor art. 3 lit. b), art. 6 lit. b), art. 7 alin. (5) și art. 12 alin. (1) din Legea nr. 136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic, ale art. 5 alin. (3) lit. a)—d) și f) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 557/2016 privind managementul tipurilor de risc, ale art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 856/2020 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 15 octombrie 2020, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 3 alin. (4) din Ordinul ministrului sănătății nr. 1.309/2020 privind modalitatea de aplicare a măsurilor de prevenire și limitare a îmbolnăvirilor cu SARS-CoV-2,

șeful Departamentului pentru Situații de Urgență emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se instituie măsura de carantină zonală, începând cu data de 13.11.2020, ora 00,00, pentru o perioadă de 14 zile, pentru municipiul Slobozia, județul Ialomița.

(2) Perimetrul vizat de măsura prevăzută la alin. (1) este delimitat de următoarele coordonate geografice:

latitudine 44°35'05.78835"N, longitudine 27°23'05.53200"E (nord maxim);

latitudine 44°31'46.30578"N, longitudine 27°22'56.41954"E (sud maxim);

latitudine 44°33'03.13604"N, longitudine 27°24'47.90933"E (est maxim);

latitudine 44°33'22.32684"N, longitudine 27°19'40.42858"E (vest maxim).

Art. 2. — Este strict interzisă intrarea/ieșirea din zona carantinată prin alte zone și căi de acces decât cele deschise circulației publice de pe drumurile naționale și județene.

Art. 3. — Circulația și staționarea în spații publice a persoanelor sunt interzise, cu excepția motivelor bine justificate, pe baza declarației pe propria răspundere, legitimației de serviciu sau a adeverinței eliberate de angajator.

Art. 4. — În zona prevăzută la art. 1 alin. (2) se instituie următoarele măsuri obligatorii pentru toate persoanele care se află permanent sau tranzitează zona menționată la art. 1:

1. identificarea tuturor persoanelor cu domiciliul, reședința ori adresa declarată în zona menționată la art. 1 alin. (2) și introducerea acestora în bazele de date dedicate;

2. limitarea la maximum a deplasării persoanelor și monitorizarea permanentă a respectării acestei măsuri. Ieșirea persoanelor din locuință este permisă doar pe bază de declarație pe propria răspundere, legitimație de serviciu sau adeverință eliberată de angajator, după caz;

3. în intervalul orar 5,00—23,00, în interiorul zonei menționate la art. 1 alin. (2) se interzice circulația tuturor persoanelor în afara locuinței/gospodăriei, cu următoarele excepții:

a) deplasarea în interes profesional, inclusiv între locuință, gospodărie și locul/locurile de desfășurare a activității profesionale și înapoi;

b) deplasarea pentru asigurarea de bunuri care acoperă necesitățile de bază ale persoanelor și animalelor de companie/domestice, precum și de bunuri necesare desfășurării activității profesionale;

c) deplasarea pentru asistență medicală care nu poate fi amânată și nici realizată de la distanță;

d) deplasările scurte, în apropierea locuinței/gospodăriei, legate de activitatea fizică individuală a persoanelor (cu excluderea oricărui activități sportive de echipă), precum și pentru nevoile animalelor de companie/domestice;

e) deplasarea în scopul donării de sânge la centrele de transfuzie sanguină;

f) deplasarea în scop umanitar sau de voluntariat;

g) deplasarea pentru realizarea de activități agricole;

h) deplasarea producătorilor agricoli pentru comercializarea de produse agroalimentare;

i) îngrijirea sau administrarea unei proprietăți din altă localitate, eliberarea de documente de identitate sau a celor necesare pentru obținerea unor drepturi;

j) participare la programe sau proceduri în centrele de tratament;

k) pentru achiziția, service-ul, efectuarea ITP sau alte operațiuni de întreținere a vehiculelor, activități care nu pot fi efectuate în localitatea de domiciliu;

l) alte motive justificative precum: îngrijirea/însoțirea copiilor/membrilor de familie; îngrijirea unei/unui rude/afin sau a unei persoane aflate în întreținere, asistența persoanelor vârstnice, bolnave sau cu dizabilități ori deces al unui membru de familie;

m) servicii de îngrijire personală;

n) revenirea persoanelor la domiciliu din călătorii al căror interval orar se suprapune cu perioada interdicției, cum ar fi cele

efectuate cu avionul, trenul, autocare sau alte mijloace de transport persoane, care poate fi dovedită prin bilet sau orice altă modalitate de achitare a călătoriei;

o) participarea la activități religioase;

4. în intervalul orar 23,00—5,00, circulația persoanelor în afara locuinței/gospodăriei este permisă numai pentru motivele prevăzute la pct. 3 lit. a), c), d), l) și n);

5. în/din zona menționată la art. 1 alin. (2) este permisă intrarea/ieșirea pentru:

a) transportul de marfă, indiferent de natura acestuia, al materiilor prime și resurselor necesare desfășurării activităților economice în localitatea carantinată, precum și aprovizionarea populației;

b) persoanele care nu locuiesc în zona carantinată, dar care desfășoară activități economice sau în domeniul apărării, ordinii publice, securității naționale, sanitare, veterinare, situațiilor de urgență, administrației publice, asistenței și protecției sociale, judiciare, serviciilor de utilitate publică, agriculturii, comerțului și alimentației publice, comunicațiilor și transporturilor;

c) persoanele care locuiesc în zona carantinată și desfășoară activitatea profesională în afara zonei carantinate;

d) persoanele care realizează activități agricole sau pentru comercializarea de produse agroalimentare;

e) persoanele care au domiciliul în zona carantinată și care urmează cursurile unor unități de învățământ din alte unități administrativ-teritoriale pentru care nu sunt dispuse măsuri de carantină zonală;

f) deplasarea din alte motive justificate, precum îngrijirea/însoțirea copiilor/membrilor de familie, îngrijirea unei/unui rude/afin sau a unei persoane aflate în întreținere, asistența persoanelor vârstnice, bolnave sau cu dizabilități, decesul unui membru de familie, obținerea unor documente de identitate, pașapoarte, pentru înmatriculări autovehicule, pentru examinare în vederea obținerii permisului auto;

g) deplasarea pentru asistență medicală care nu poate fi amânată și nici realizată de la distanță;

h) urgențe medicale;

6. pentru verificarea motivului deplasării în interes profesional, persoanele sunt obligate să prezinte, la cererea personalului autorităților abilitate, legitimația de serviciu, adeverința eliberată de angajator sau o declarație pe propria răspundere;

7. pentru verificarea motivului deplasării în interes personal, persoanele sunt obligate să prezinte, la cererea personalului autorităților abilitate, o declarație pe propria răspundere, completată în prealabil;

8. declarația pe propria răspundere trebuie să cuprindă numele și prenumele, data nașterii, adresa locuinței/gospodăriei/locului activității profesionale, motivul deplasării conform celor prevăzute la art. 4, data completării și semnătura;

9. în interiorul localităților se interzic circulația persoanelor în grupuri pietonale mai mari de 6 persoane care nu aparțin aceleiași familii, precum și formarea unor asemenea grupuri;

10. se permite tranzitarea municipiului Slobozia de către persoanele care nu au domiciliul pe raza acesteia, fiind interzisă oprirea în localitate;

11. prin grija administrației publice locale și a Inspectoratului de Poliție al Județului Ialomița se vor stabili căile de circulație pentru tranzitarea zonei respective și aducerea la cunoștința populației prin intermediul mass-mediei a acestei măsuri;

12. prin activitățile religioase prevăzute la art. 4 pct. 3 lit. o) se înțeleg următoarele:

a) slujbele religioase cu caracter colectiv se pot oficia în lăcașurile de cult, fără accesul publicului, putând fi transmise în mass-media sau online;

b) slujbele religioase cu caracter privat (botezuri, cununii, înmormântări) se pot oficia în lăcașurile de cult, cu participarea a maximum 16 persoane;

c) este permis accesul credincioșilor în lăcașurile de cult pentru rugăciuni cu caracter individual, astfel încât să fie asigurată o suprafață de minimum 4 mp pentru fiecare persoană și o distanță de minimum 2 m între persoane;

d) slujbele religioase care se vor oficia în aer liber se vor desfășura cu menținerea distanței de 1,5 m între persoane;

13. la toate slujbele religioase trebuie respectate regulile de protecție sanitară stabilite prin ordinul comun al ministrului sănătății și al ministrului afacerilor interne, cu avizul secretarului de stat pentru culte, emis în temeiul art. 45 și al art. 71 alin. (2) din Legea nr. 55/2020, cu modificările și completările ulterioare;

14. se permite oficializarea stării civile cu prezența a maximum 20 de persoane în exteriorul clădirilor și, respectiv, 8 persoane în interiorul clădirii, cu respectarea regulilor de protecție sanitară, stabilite prin ordinul comun al ministrului sănătății și al ministrului afacerilor interne, emis în temeiul art. 45 și al art. 71 alin. (2) din Legea nr. 55/2020, cu modificările și completările ulterioare;

15. se instituie obligativitatea purtării măștii de protecție, astfel încât să acopere nasul și gura, pentru toate persoanele care au împlinit 5 ani, prezente în spații publice închise și deschise;

16. se suspendă desfășurarea cursurilor școlare care presupune prezența „față în față” pentru toate unitățile de învățământ, cursurile urmând a se desfășura online;

17. controlul măsurilor privind limitarea deplasării persoanelor în/din municipiul Slobozia, județul Ialomița, și asigurarea ordinii publice se vor realiza de către Inspectoratul de Jandarmi Județean Ialomița sau Inspectoratul de Poliție al Județului Ialomița, după caz;

Art. 5. — În zona prevăzută la art. 1 alin. (2) se interzic următoarele activități:

1. organizarea de evenimente private (nunți, botezuri, mese festive etc.) în spații închise și deschise;

2. organizarea de evenimente și/sau activități private pentru copii în spații închise, cum ar fi evenimente aniversare, locuri de joacă, spații de tip after-school etc.;

3. activitatea cu publicul a operatorilor economici care desfășoară activități de preparare, comercializare și consum al produselor alimentare și/sau băuturilor alcoolice și nealcoolice, de tipul restaurantelor și cafenelelor, inclusiv al teraselor, în interiorul și exteriorul clădirilor;

4. activitatea cu publicul a operatorilor economici licențiați în domeniul jocurilor de noroc;

5. activitatea cu publicul a structurilor de primire turistice, cu excepția cazării persoanelor care efectuează deplasări în interes profesional;

6. organizarea și desfășurarea adunărilor publice organizate în baza Legii nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice;

7. organizarea și desfășurarea activităților de tipul spectacolelor și/sau concertelor;

8. organizarea și desfășurarea activităților culturale, științifice, artistice sau de divertisment în spații închise sau deschise;

9. toate activitățile și competițiile sportive, individuale sau colective, care se desfășoară în spații închise sau deschise, cu excepția celor profesioniste organizate de federațiile de profil;

10. organizarea piețelor pentru produse nealimentare, a târgurilor, oboarelor, iarmaroacelor și piețelor de vechituri;

11. desfășurarea de reuniuni cu prilejul unor sărbători, aniversări, petreceri în spații închise și/sau deschise, publice și/sau private.

Art. 6. — (1) Se instituie obligația pentru operatorii economici care desfășoară activități de comerț/prestări de servicii în spații închise și/sau deschise, publice și/sau private, să își desfășoare activitatea în intervalul orar 5,00—21,00.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), unitățile farmaceutice, benzinăriile și operatorii economici cu activitate de livrare la domiciliu își pot desfășura activitatea în regim normal de muncă, cu respectarea normelor de protecție sanitară.

(3) În intervalul orar 21,00—5,00, operatorii economici pot activa doar în relația cu operatorii economici cu activitate de livrare la domiciliu.

(4) Se limitează numărul de persoane în incinta magazinelor/supermagazinelor/hipermagazinelor astfel încât să fie respectate normele de distanțare fizică.

(5) În cazul centrelor comerciale/parcurilor comerciale se limitează accesul persoanelor, astfel încât să fie respectate normele de distanțare fizică.

Art. 7. — Operatorii economici care desfășoară activități de transport persoane și care tranzitează zona carantinată vor putea efectua opriri/porniri în autogară pentru urcarea sau coborârea călătorilor. Operatorii vor lua măsurile necesare pentru limitarea accesului în mijloacele de transport, astfel încât să fie respectate măsurile de distanțare fizică.

Art. 8. — Direcția de Sănătate Publică a Județului Ialomița va evalua și prioritiza oportunitatea de testare a persoanelor și va transmite solicitările de sprijin cu materiale sanitare și personal de specialitate către Institutul Național de Sănătate Publică/Ministerul Sănătății.

Art. 9. — (1) Nerespectarea măsurilor prevăzute de prezentul ordin atrage răspunderea disciplinară, civilă, contravențională sau penală, în conformitate cu prevederile art. 64 din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Sunt abilitate să verifice respectarea măsurilor de mai sus categoriile de personal prevăzute de art. 67 din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 10. — Alte măsuri pentru prevenirea și combaterea răspândirii SARS-CoV-2, precum și pentru soluționarea unor probleme deosebite pe perioada carantinei vor fi stabilite prin Centrul Județean de Coordonare și Conducere a Intervenției Ialomița.

Art. 11. — Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Barbu Catargiu” al Județului Ialomița asigură transmiterea mesajelor de avertizare prin sistemul RO-ALERT către populația din localitatea carantinată, cu măsurile ce trebuie respectate pe timpul instituirii carantinei.

Art. 12. — Prezentul ordin se va transmite spre aplicare la Centrul Județean de Coordonare și Conducere a Intervenției Ialomița, care va asigura informarea președintelui Comitetului Județean pentru Situații de Urgență Ialomița și a Direcției de Sănătate Publică Ialomița, și spre informare la Institutul Național de Sănătate Publică, Ministerul Sănătății — Direcția generală de asistență medicală, medicină de urgență și programe de sănătate publică, Inspectoratului General al Poliției Române și Inspectoratului General al Jandarmeriei Române.

Art. 13. — Prevederile prezentului ordin au aplicabilitate din data de 13.11.2020, ora 00,00, pentru o perioadă de 14 zile, măsurile stabilite în aplicarea acestui ordin urmând a fi raportate până în data de 13.11.2020, ora 10,00, la Centrul Național de Coordonare și Conducere a Intervenției.

Art. 14. — Prezentul ordin se transmite pentru publicare pe site-urile oficiale ale Ministerului Afacerilor Interne, Departamentului pentru Situații de Urgență și Inspectoratului General pentru Situații de Urgență.

Art. 15. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Șeful Departamentului pentru Situații de Urgență,

Raed Arafat,
secretar de stat

București, 12 noiembrie 2020.
Nr. 4.659.901.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ70050699XX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

